

Lieve lezers..

*Want de allermooiste bloemen, groeien vlak langs het ravijn
En om die te kunnen plukken moet je durven bang te zijn*

Deze tekst hoorde ik in een radioprogramma voordat ik naar de Dominicaanse Republiek vertrok. Het gaf precies weer wat ik ervoer eigenlijk, maar dan is 'beleefde' mooier. Rust omdat ik begreep dat mijn 'angst te vallen' geen diskwalificatie is van mijn keuze, maar juist een kracht.

Vandaag wil ik iedereen die mij op welke manier dan ook heeft uitgezwaaid, een eerste blik gunnen in mijn nieuwe leefsituatie. Slechts een schets. V degenen die benieuwd zijn, een begin. Een begin waarvan het verloop voor de schrijver net zo ongewis is als voor de lezer.

Ik neem jullie mee in het leven hier, gekleurd door mijn ogen. Het is geen projectplan met een kop en een staart, maar een reflectie. Voor nu in de mensen en de dingen om mij heen om je je enigszins een beeld te geven. Later betrek ik jullie meer in de dingen die ik hier in beweging wil zetten en hoe mij dit vergaat.

Als jullie mee willen reizen zijn jullie van harte welkom. Ik vind het fijn om jullie met mij mee te nemen in dit avontuur. Het zal een kwestie zijn van vallen en opstaan. Ik geloof ook dat jullie dingen zien, die ik gewoon niet zie en ik nodig jullie van harte uit mij hiervan deelgenoot te maken.

Omdat ik voorzichtig wil zijn met mensen en hun situatie benoem ik zaken soms wat algemeen. Als jullie mensen kennen die graag meelesen, laat het mij weten, dan neem ik hen ook op in mijn mailinglijst. Ik vind het fijn om lezers te hebben en te weten wie dat zijn

Ik hoop dat ik jullie op deze manier, hoewel heel ver weg, toch dicht bij mij kan houden. Jullie waren en zijn belangrijk voor mij. Tot slot: deze eerste brief is vrij uitgebreid. Mijn volgende updates houdt ik wat beknopter, maar dit is voor een begin wel een goede aanzet denk ik, zodat jullie een beeld kunnen vormen in wat voor wereld ik terecht ben gekomen.

Gertjan

Afscheid van Nederland

De laatste weken bevond ik mij werkelijk in een soort achtbaan. Overdag aan het werk voor DOVA, de avonden en weekenden gevuld door inpakken, oplevering huis voorbereiden en de laatste ontmoetingen ondanks de Coronastress.

Ik zal nooit vergeten hoe ik vrijdagmiddag 30 oktober wegreed in mijn volgepropte auto en aanhanger richting de airbnb van mijn zuster in Zeeland. De dag daarvoor het hele bijzondere

Afscheid DOVA

afcheid op kantoor bij DOVA met een haast eindeloze reeks moois over wat ik voor iedereen beteken. Ook dat prachtige boekwerk waarbij ruim 60 (oud) collega's mij hun herinneringen en bemoedigingen schreven. Die enorme cheque van bijna 6000 euro aan giften voor mijn Dominicaanse project.

Vrijdag de hele dag poetsen, opruimen, weggooien en meenemen van alles wat nog in mijn huis stond, totdat om vier uur de makelaar kwam om met het lampje van zijn telefoon het huis op te nemen, want alles was er inclusief de lichtpunten. En toen uitgeput maar tevreden in mijn auto naar Zeeland. Eigenlijk niet begrijpend wat er allemaal gebeurde. Wat ik allemaal ging doen en al die prachtige mensen die ik allemaal ging verlaten. Het enige wat ik erover wil zeggen is dat het goed zou zijn dat iedereen zo'n moment beleeft in zijn of haar leven. Het is zo ingrijpend in één golf te horen wat je betekent voor anderen en te voelen wat anderen voor jou betekenen. Eigenlijk jammer om daarmee te wachten tot je deze aarde verlaat.

Daarna heerlijke dagen in Zeeland in het vrijstaande vakantiehuisje van mijn zwager en zus. Ook deze gevuld met heerlijke ontmoetingen. Zaterdag mijn 3 broers die ontdekt hadden dat zij wel als 3 broers bij mij op bezoek mochten komen onder de strenge Coronaregels. Samen borrelen en ouderwets veel te veel onderwerpen in veel te korte tijd willen bespreken. Zondag de aanhanger terugbrengen naar vrienden die mij tijdens de gehele verhuizing enorm steunden. Daarna door naar Anke en de kinderen. Samen eten en praten. Moeilijk uitleggen wat mij nu beweegt weg te gaan maar wel alle support en vooral blij dat ik ging doen wat ik al zo lang geleden mij had voorgenomen. Die avond de prachtige inzegening van mijn nieuwe bestuur in Haarlem door mijn geliefde pastor Wim Molenkamp in het bijzijn van zijn vrouw Fanny en daarna mijn uitzegening. Met 6 personen in een kleine koude ruimte maar het besef dat hier een ring werd gesmeed ter voorbereiding van iets groots. Maandag de strandwandeling met mijn andere zus, nog enkele dagen bezoek en afscheid en dan eindelijk vrijdagmorgen 09.00 uur op Schiphol. Een lange vlucht via Madrid, maar al lang blij dat er sowieso werd gevlogen na het afzeggen van alle andere vluchten.

En dan vrijdagnacht, rond twee uur Nederlandse tijd, aankomst internationale luchthaven Los Americanos, Santo Domingo. Na lange douanefaciliteiten (als je snel naar buiten wilt te lang), de

wonderlijke goedkeuring van al mijn koffers, snel naar de uitgang waar mijn vriendin Wanda al met mondkapje op mij staat te wachten. Samen vlug naar de auto en de voorspoedige reis naar het huis van haar familie in San Pedro de Macoris waarin ook mijn appartement is gebouwd. Opvallend rustig vanwege de avondklok die om 9 uur ingaat. Politiecontrole, maar omdat ik overduidelijk vanaf de luchthaven kom, mochten wij meteen door. Doodstil op de straten, waar normaal het verkeer eindeloos raast. Doodstil door de stad waar normaal de feestende mensenmassa's op vrijdag op de Malecon (boulevard) autorijden tot een kunst wordt gemaakt. Aangekomen de koffers via de buitentrap naar mijn appartement, een heerlijk koude douche (ben er al helemaal aan gewend) en dan eindelijk languit op je bed... ruikend de bekende Carribische geuren.. zachte regen.. diep in slaap.

Mijn domicilie

Ik kom al bijna 5 jaar met regelmaat op deze plaats en heb drie jaar geleden een appartement mogen bouwen op het dak van het familiehuis van de ouders van mijn vriendin Wanda. Ik neem jullie mee naar deze plaats en geef jullie een kleine inkijk in het reilen en zeilen van mijn straat.

Uitzicht van het dakterras

Mijn appartement is gebouwd op het platte dak van een ander huis. Eerst is het appartement naast mij gebouwd en daarnaast het mijne. Van het grote dakoppervlak dat hierdoor ontstond is één overdekt terras gemaakt. Een heerlijke plaats om te zijn, omdat je overal over uitkijkt en er altijd een bries voelbaar is, zelfs op de meest hete dagen. Ik zit nu in mijn appartement aan tafel, met een eigengebouwde stellage om mijn computerscherm op ooghoogte te hebben. Op de achtergrond mijn lievelingsmuziek uit mijn laatste maand Spotify. Voor mij de kleine keuken en links van mij de kleine woonkamer met een doorkijk naar badkamer en slaapkamer. Door de schuiframen, achter mooi gesmede tralies, hoor ik de geluiden van de straat. Het heeft al drie dagen flink geregend. Heerlijk koel met een lekker wind.

Mijn appartement

Buiten de geluiden van spelende kinderen. Als ik door de ramen kijk zie ik allemaal half afgebouwde stenen huizen met betonnen daken waar vaak de wapeningsprietten uitsteken voor het moment dat er weer geld is voor een volgende verdieping. De straten zijn ongeplaveid met nu de sporen van de regenstroom. Hier en daar wat groen en verder een wirwar van elektriciteitsdraden waar iedereen betaald en onbetaald van aftapt. Het heet Barrio Villa Faro, een "uitbreidingswijk" ten zuiden van de havenstad San Pedro de Macoris. Wij zouden het misschien wel een sloppenwijk noemen maar voor mij is het een wijk waar mensen gewoon de woeste grond langs de zee zijn gaan ontginnen om woningen te bouwen en die langzaam transformeert naar een stadswijk met verharde wegen en trottoirs.

Mijn appartement op 1^e verdieping

Er wonen mensen die iedere morgen om vijf uur met hun brommer of de bus, naar hun werk gaan. Er wonen mensen die de hele dag Domino spelen met een eindeloos enthousiasme en de stenen hard op het bord slaan als het spannend wordt, er wonen mensen die achter hun huis hun kleine bedrijfjes of winkeltjes hebben. Altijd geluiden, hard of zacht. Tientallen kerkjes die allen zo hard mogelijk Gods aandacht roepen, het café met de

Venezolaanse prostituees waar tot diep in de nacht de Bachata klinkt. De school vlak naast mij waar de hele dag het gezellige geluid van kinderstemmen klinkt en na schooltijd fanatiek baseball wordt gespeeld. Het geschreeuw van de jongens met de scherpe klappen van de bal die dwars tussen de huizen hun slagbalparcours hebben gevormd. En dat alles in een soort harmonie die je niet voor mogelijk houdt. Ik herinner mij nog hoe mijn buurman in Den Dolder het niet fijn vond hoe ik werkelijk stilletjes als een kat de brandtrap nam naar mijn auto. Toen dacht ik even... wat zou een weekje San Pedro de Macoris hem goed doen..

Aan de noordzijde woont oom Pedro, hij is brommerchauffeur. Hij rijdt dus de hele dag mensen achterop zijn brommer naar hun gewenste bestemming. Hij doet het goed want heeft zijn kleine huis tweemaal vergroot. Zijn brommer is nog steeds dezelfde en iedere dag wordt deze zeker tweemaal zorgvuldig gepoetst. Voorheen woonde daar ook zijn neef Chichi met zijn vrouw en 4 kinderen. Neef Chichi was smeder en maakte de mooiste hekwerken tot laat in de nacht omdat er niet altijd stroom was. Hij ging om met de verkeerde mensen en kwam op de verkeerde plaatsen en is vermoord. Zijn vrouw woont nu her en der en de 4 kinderen zijn iets verderop bij opa en oma. De oudste van de 4, noemt mij steevast Americano. Zijn gezicht is bijna leeftijdloos. Soms zie ik hem dagen niet maar altijd is hij ineens daar om mij te groeten en daarna weer even snel te verdwijnen.

Noordzijde

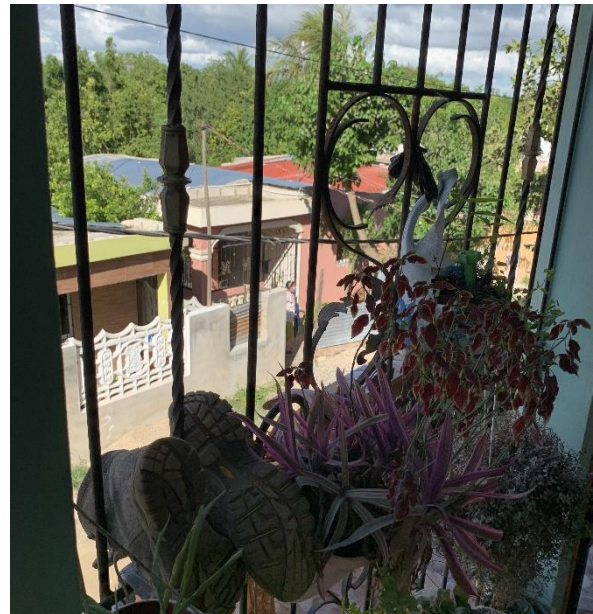

Huis oma

Aan de westzijde woont oma. Soms is zij bij haar dochter in Santo Domingo maar het liefst schuifelt zij rond in haar piepkleine golfplaten huisje waar zij alles heeft wat zij wil. Als een hamster sleept zij bouwafval haar huisje in en soms vraagt zij mij ernstig een kleine reparatie te doen in haar woning waarbij zij met argusogen

mijn handelingen volgt. Ze houdt heel veel van mij, zeggen mesnen om mij heen. Zij brengt mij vaak mierzoete koffie in een onooglijk klein kannetje waarmee zij een heuse wereldreis maakt van haar huisje via de straat, de betonnen trap op tot in mijn woning. Dan krijg ik een knuffel en maakt zij een paar puntige opmerkingen. Zij wacht tot ik alles heb overgeschonken want haar spulletjes zijn haar alles.

Aan de zuidkant is de straat. Aan de overzijde woont sinds kort een klein gezin. Ze begonnen in een houten huisje met golfplaten maar de vader heeft een goede baan als koffievertegenwoordiger en de voorzijde van hun woning is nu geheel van steen met mooie kleuren. De achterzijde zal wel langzaam volgen. Vroeg in de morgen vertrekt hij naar werk met zijn kinderen op de brommer, die hij naar school brengt. Zijn vrouw is altijd reuze druk in het huisje met poetsen, wassen en koken dat zich vaak voor het huisje afspeelt. Naast haar woont een soort wijkoudste. Hij heeft een heel vriendelijke vrouw en een paar leuke kinderen. Allemaal even beleefd. Tot voor kort hield hij iedere morgen een gebed versterkt door een handmicrofoon. In zijn gebed nam hij iedereen mee die steun nodig had. Dus als je goed luisterde wist je precies wat er speelde in het wijkje. Ik weet nog hoe ik mij eraan kon ergeren en ooit de opmerking hier maakte dat Jezus toch ook niet met zo een microfoon stond te schreeuwen. Ik kreeg meteen de opmerking dat ik iedereen op

zijn of haar manier God moest laten dienen en mijn mening er niet toe deed. Op een dag werd het stil en even dacht ik dat hij was overleden. Toen ik hem later ging groeten begreep ik dat zijn microfoon het had begeven. Bijna maakte ik de fout om een nieuwe voor hem te kopen maar nog net op tijd wist ik te zwijgen. Sinds kort woont er naast hen, iets verder naar achteren, een voodoo vrouw. Soms is het druk voor haar huis met veel grote dure auto's voor dit wijkje. Misschien mensen die hun bezit willen veilig stellen of willen uitbreiden met haar bezweringen. 's-Avonds klinken belletjes waarmee zij geesten oproept of zie je soms ineens een kort groot vuur als zij in haar handen klappt.

Aan de andere kant is ook een straat met de houten electriciteitspaal waarvan men zich afvraagt hoe lang hij het nog houdt. Altijd interessant om te zien hoe menig huishouden zelf illegaal verbinding maakt met deze stroomvoorziening. Direct tegenover mij een soort verzamelhuis met mensen achter een hoge schutting met ingemetselde glasscherven. Wanda vermoedt dat zij haar internet kraken om gratis te gebruiken. Ze maakt er soms een spelletje van de code dan weer te veranderen en zien meteen het effect op hun bezigheden. Ten westen van het verzamelgebouw wonen de grootouders van een pas getrouwd stelletje waarvan de vrouw kort na het huwelijk is overleden aan leptospirose (rattenziekte, moeraskoorts). Het gevolg van ratten die plassen in de watervaten. De zoon heeft hun droomhuisje helemaal afgebouwd, als was het een laatste eer aan zijn geliefde en is toen elders gaan wonen. Hun kinderen worden opgevoed door

de grootouders waarvan de oma er nog uitziet als een jonge vrouw en de opa de burens probeert te leren hun vuilnis pas naar buiten te brengen als de vuilniswagen komt. En aan de andere kant de lagere- en middelbare school. Ooit een initiatief van Amerikaanse zendelingen en nu een goedlopende buurtschool.

Tot zover een beeld van wat ik zie als ik naar buiten kijk en ook iets dieper probeer te zien in wat mensen beweegt en in gang zet. Ik heb zomaar het idee dat ik hier wel een thuis van kan maken. Wordt vervolgd, maar dan zoom ik wat meer in op het Leer&Werk project dat ik de komende jaren wil opzetten en de eerste stappen. En nogmaals, als jullie mee willen reizen zijn jullie van harte welkom. Laat dit even weten via de mail. Ik vind het fijn om jullie met mij mee te nemen in dit avontuur.

Adiós

Gertjan